

відділу міліції. Цікаво, що спочатку Курінський повідомив, що він домовився з Іванченком про викуп зерна за ціною 1900 гривень за тону, але, переговоривши з останнім по телефону, відмовився від своїх слів (про це членами комісії складено відповідний акт. – А.Т.).

До речі, цікавий момент: а чому голова РДА В. Іванченко обрав для «вилучення» зерна саме О. Курінського, адже чимало зручних місць для зберігання збіжжя знаходяться значно ближче до поля, з якого скошили урожай? Злі язички подекуди про дуже тісні стосунки між цими панамі, мовляв, їх по п'ятницях нібито неодноразово бачили вдвох у місцевій сауні. Якщо це так, то чи не під час спільного дозвілля визрів план по «експропріації» зерна, яке належить Ларисі Мірошніковій?

Як відомо, крадіжка – це злочин, що полягає у таємному викраденні чужого майна. Те, що відбувалося в описаній вище ситуації, дуже нагадує саме цей вид кримінального правопорушення. І лише випадково про збирання та вивезення зерна з поля дізнався Сергій Мірошніков та власника зерна. Інакше б збіжжя того ж дня могли вивезти у невідомому напрямку, загубивши будь-яку ниточку, яка б могла вивести на того, хто це зробив.

До речі, статтю 185 Кримінального кодексу України передбачено суворе покарання за такі дії, включно до позбавлення волі та конфіскації майна. Але чи понесе хтось покарання за те, що Лариса Мірошнікова зазнала значних матеріальних втрат (за найскромнішими підрахунками, йдеться про сотні тисяч гривень)?

Олександр Курінський, до якого я зателефонував, спочатку погодився на зустріч. Але вже за півгодини зустрічатися зі мною не побажав. Утім телефоном поспілкуватися декілька хвилин усе ж вдалося.

– Я не знаю, чиє то було зерно, – сказав О. Курінський. – Мені його здала на зберігання держава в особі голови райдержадміністрації Іванченка.

– **Але чи був у Вас на руках договір на це збіжжя?**

– Я ситуацією не володію.

– **Де натепер знаходиться зерно?**

– У мене.

– **На подвір'ї?**

– Яка різниця, може, на елеваторі, може, у сусідів...

– **Отже, саме Іванченко дав Вам вказівку зберігати це зерно?**

– *І тут у слухавці я несподівано почу «на другому плані» чийсь специфічний голос – нібито чоловічий, але з жіночою інтонацією, який буквально наказав «Хватє, хватє!». І на цьому моя розмова з О. Курінським перервалася. Хто б це був?..*

Турбота про урожай або..?

Голова Доманівської райдержадміністрації Василь Іванченко виявився більш прихильним до представника преси, який проводить журналістське розслідування. Єдине, про що попросив мене керівник виконавчої влади району, – це дати зміст нашої розмови буквально дослівно, «без купюр». Що ж, виконуємо це прохання.

– **Василію Миколайовичу, прокоментуйте, будь-ласка, події 5 липня, коли невідомими особами був зібраний урожай з 25 гектарів на території Зеленоярської сільської ради та вивезений у приватне домоволодіння О.В. Курінського, а потім зерно зникло в невідомому напрямку. Чи були законні підстави для таких дій?**

– 3 липня я отримав офіційного листа від співробітників СБУ, що на території Зеленоярської сільської ради, точніше, за межами території цієї сільради, виявлено факт посіву пшениці на площі

25 гектарів без правовстановлюючих документів на земельну ділянку. Враховуючи те, що це не землі сільської ради, а землі державної власності, за використання яких відповідає райдержадміністрація, я одразу ж прийняв розпорядження, згідно з яким було створено комісію по розгляді цього питання. До складу цієї комісії ввійшли перший заступник голови РДА Г.В. Делі, в.о. начальника відділу Держкомзему в Доманівському районі Ю.М. Юрчак, начальник відділу агропромислового розвитку О.В. Коваленко, а також представник СБУ.

Комісія спочатку мала намір зустрітися з імовірним власником зерна. Річ у тім, що два роки тому землекористувач даної земельної

взагалі можуть знищити. Відтак було прийнято рішення зібрати врожай.

– **А хто приймав це рішення?**

– Письмового документа з цього приводу не приймалося (отакої! – А.Т.). Було прийнято рішення скошити урожай, щоб не було пошкодження чи загибелі урожаю.

– **Але хто конкретно прийняв таке рішення?**

– Я особисто приймав це рішення.

– **І кому Ви дали вказівку зібрати урожай?**

– Міліція охороняла поле, забезпечувала там громадський порядок (у чистому полі! – А.Т.). За домовленістю приватний підприємець Курінський надав допомогу у скошенні та збиранні

Сергій Мірошніков (ліворуч) вимагає від начальника районної міліції запобігти скоєнню злочину.

ділянки Л.Я. Паламарчук загинула. І в той час, коли чоловік померло перебував у лікарні, райдержадміністрація надала Л.Я. Мірошніковій дозвіл на підготовку та розробку відповідних документів на цю землю. Негарно вийшло... Враховуючи це, представник СБУ зустрівся саме з Л. Мірошніковою і запитав: «Ви там сіяли? Це Ваша пшениця?». Але жінка відмежувалася від цього поля, мовляв, я нічого не знаю.

– **А яким чином це відбувалося, часом не на вулиці?**

– Це представник СБУ розмовляв, а я хоч і був поруч, але не чув цієї бесіди (цікаво, а звідки тоді В.М. Іванченко знає зміст розмови? – А.Т.). Після цього комісія виїхала на поле та складала акт обстеження, в якому зазначено, що ніяких документів на цю земельну ділянку немає, тому фактично це є самозахват. Також в акті вказано, що урожай достиг і його треба збирати. Протягом трьох днів ми все ж, знаючи ймовірного власника, намагалися його знайти.

Якщо судом визнавати зерно «безхозним», то це досить тривалий у часі процес, а кошти йдуть до держави. Якщо ж власник знаходиться, то він сплачує всі необхідні штрафи, та ще й має прибуток від продажу зерна.

Але протягом трьох днів імовірні власники не зізнавалися, що це їх врожай, тоді ми...

– *Тут у кімнату стрімко вривається чоловік, який починає мене... фотографувати. Зізнаюся, такої «честі» під час своєї багаторічної журналістської практики від органів виконавчої влади ще не удостоювався, за що, звісно ж, окрема «подяка» пану Іванченку.*

– **Що було далі?**

– Визнавши дану земельну ділянку «безхозною», ми передали її міліції. Міліціонери охороняли це поле, а в цей час ми продовжували шукати власника поля. Минуло три дні, проте ніхто не одізвався. Враховуючи, що міліція несла чималі витрати на охорону поля, та зважаючи на те, що неподалік поля було знайдено пляшку із запалювальною сумішшю, начальник міліції сказав, що урожай

врожаю. Перед цим ми провели дві наради, в якій взяли участь податківці, представники міліції, юристи. Ми думали, як діяти в даній ситуації.

Згідно з чинним законодавством міліція передає матеріали до суду, суд признає зерно «безхозним», і потім податкова починає його продавати. У цей період зерно повинно знаходитися на зберіганні. І ми знали, що як тільки почнеться косіння врожаю, то з'явиться власник.

– **А чи був відповідний договір з Курінським щодо косіння, перевезення та зберігання зерна?**

– Цим питанням займається міліція. Ми склали акт та передали лист до міліції. На цьому функції райдержадміністрації закінчилися. Мое завдання було – зберегти урожай і щоб районна громада отримала від цього кошти.

– **Тобто Ви нічого не казали Курінському з приводу того, що він має робити із зерном?**

– Загалом було три підприємці, які б могли зберігати зерно. Але враховуючи те, що електронні ваги є тільки у Курінського, зупинилися на ньому.

– **Василію Миколайовичу, 111 тонн зерна – це значна матеріальна цінність, і цей процес мав бути задокументованим. І де, зрештою, поділося це зерно?**

Сергій УСТИНОВ, керуючий ТОВ «Меліоратор-Агро Юг»:

– Ми працюємо вже 14-й рік у Доманівському районі, але це перший такий випадок. Причому зробили це у вихідний день, у суботу. Є підстави вважати, що голова райдержадміністрації зводив рахунки із Зеленоярським сільським головою – чим інакше пояснити те, що із великого масиву подібної землі вибір пав саме на ту, що її обробляла дружина Мірошнікова? Результатом таких дій стало те, що на сьогодні в районі на подібних земельних ділянках палять пшеницю, дискують посіви соняшнику, чого раніше ніколи не було. Невже ми такий багатий район, що можемо дозволити собі знищувати наше головне багатство – врожай?

Я до останнього був переконаний, що вилучати чуже майно має право лише суд, але, виявляється, у нас, у Доманівському районі, якийсь Іванченко зі своїм другом Курінським сховався в баню і потім рішенням якоїсь комісії щось у когось забрав.

– Цим займалася міліція. Я ж не в міліції працюю. До того ж що справу веде СБУ, і ми виконуємо все те, що нам каже Служба безпеки.

До речі, якби подібне сталося при минулій владі, то в кращому разі домовилися «п'ятдесят на п'ятдесят», і ніхто б навіть не пискнув. А сьогодні дали можливість фотографувати і зерно, і ваги. Усе відкрито – ніхто нічого ні від кого не приховує.

І взагалі, як можна стверджувати, що врожай кимось викрадений. Є накладна про зберігання, є кількість зерна, фотографії, про це знав увесь район. Якби хтось хотів украсти, то Мірошнікова б туди не допустили.

Питань більше, ніж відповідей

Отже, Василь Іванченко намагався переконати мене, що в своїх вчинках керувався виключно інтересами держави та районної громади. Хотілося б у це вірити, але...

Цікаво, чому з 299 «безхозних» ділянок, що на теренах Доманівського району, обирають саме земельну ділянку, що її обробляє Лариса Мірошнікова? І це – в той час, коли відносно підприємства одного з місцевих «олігархів» відкрито кримінальне провадження за фактом захвату 150 гектарів ріллі. При цьому міліціанти діють настільки кволо, що дозволяють порушнику чинного законодавства «замісти сліди» – буквально під носом у міліції той, аби уникнути відповідальності, переорав поля із соняшником.

Та й, за наявною інформацією, сільський голова своєчасно давав відомості про землекористувачів, які обробляють землю без правостановчих документів, і серед них була і Лариса Мірошнікова, але чомусь на наради районної комісії Сергія Олексійовича з цього приводу так і не викликали.

Сумнівним з точки зору закону виглядають і дії комісії при райдержадміністрації, яка, схоже,

перевищила свої повноваження. Яким чином державні службовці, нехай і наділені високими посадами, можуть підмінити суди, Конституцію України та чинне законодавство? Сподіваємось, що органи прокуратури дадуть належну оцінку законності дій зазначеної комісії.

Сам Сергій Мірошніков не має сумнівів: уся ця неприглядна історія – це помста районного керівництва йому особисто за ту принципову позицію, що він її займає при розгляді тих чи інших питань життєдіяльності Доманівського району. І на колегах, і на нарадах райдержадміністрації, і на сесіях районної ради із вуст Сергія Олексійовича частенько лунає критика як на адресу голови райдержадміністрації Василя Іванченка, так і в бік голови районної ради Володимира Базаренка. С. Мірошніков вимагає від чиновників насамперед прозорості та зрозумілості у розподілі бюджетних коштів, у земельних питаннях, ба, навіть цікавиться, за які такі заслуги на сесію виносять питання про додаткові фінансові винагороди для голови райради, і це – в скрутний для країни і для Доманівського району час.

До речі, за проявлену принциповість зазнала судового переслідування начальник відділу Держземагентства в Доманівському районі Людмила Новак-Павлова («РП» детально писала про це в номері від 26 червня ц.р.). Щойно цей державний службовець почала наводити лад у земельних відносинах, зокрема запропонувала вносити право користування «безхозними» земельними ділянками на аукціон, як одразу ж потрапила у немилість до «сильних мира сего». Зрештою, сміливий жінці, що не побоялася піти проти місцевих «зевсів», інкримінували вимогання та отримання хабара. Причому це замовлення було реалізовано настільки грубо та примітивно, що, здається, в його замовленні характеру мало хто сумнівається з мешканців Доманівщини. Окрім, звичайно, голови райдержадміністрації В. Іванченка, який під час інтерв'ю кілька разів негативно відгукнувся про діяльність Новак-Павлової (хоча я про це і не питав).

Отже, спочатку відсторонили від справ «незручну» Л. Новак-Павлову, а тепер, схоже, почали затуляти рота не менш «грамотному» С. Мірошнікову. Хто наступний?..

Але скажіть, шановні читачі: не вже герої Майдану виходили на вулиці протестувати та помирати заради того, щоб на місця не припинявся «дерибан» землі, а місцеві «князьки» продовжували царювати, як і за часів минулого режиму? Питання більш ніж риторичне, тож відповідь на нього нехай нададуть самі люди. А також – обласні прокуратура, міліція та облдержадміністрація, куди дану публікацію наша редакція надсилає на реагування із подальшим висвітленням на сторінках «РП».

■ **Андрій ТЮРІН**
Доманівський район

Сергій БІЛИК, адвокат:

– У статті наведено достатньо фактів, які вказують на протиправні дії голови Доманівської РДА та начальника міліції. Пояснення господаря району про державні інтереси та головного міліціонера про охорону громадського порядку на полі не узгоджуються з їхніми діями, які носять протиправний характер.

По-перше, чинним законодавством визначений порядок проходження та ресторації інформації щодо правопорушень. Однак що працівник СБУ, що голова РДА разом з начальником міліції його проігнорували. За цим проглядаються далеко не державні інтереси.

По-друге, Закон України «Про місцеві державні адміністрації», як і Закон України «Про міліцію», покладають на відповідальних осіб завдання щодо забезпечення законності, запобігання правопорушенням... Замість цього наші герої самі стали організаторами подій, що підпадають під кваліфікацію Кримінального кодексу.

По-третє, державна служба в Україні – це професійна діяльність. Згадані посадовці дискредитували себе як представники влади.